

Kaybolmasınlar Diye

Mesleğini sorduklarında ne diyeceğini bilemezdi, gülümserdi mahçup; utanırdı ben şairim, yazarım, demeye. Bir şeyler mırıldanırdı, yalan söylememeye çalışarak, bu kez de yüzü kızarırdı, zararsız da olsa, doğruyu söylememek ağırına giderdi.

Pek ender olsa da mesleğiyle ilgili güzel anıları yok değildi. Nedense yaşanmış o tür güzelliklere hep çocuklar ortak olmuştu.

Dikişlerini aldırarak için gitmişti hastaneye, o uzun sürmüş kış günlerinde. İlkbahar gelmemek için direndiğinden midir nedir, kimsenin yüzü gülmüyordu. Hastane koridorunda sırasını beklerken karşılaştı o kız çocuğuyla. Yazarın dizinin üstündeki küçük deftere baktı çocuk, şaşırılmış. Sordu:

“Sen okula mı gidiyorsun?”

Sonra da yazarın yanıtını beklemeden, yakalarım ha dercesine, “Yalan söyleme, sen büyüksün, seni okula almazlar,” dedi!

Yazar şaşırılmıştı, ne diyeceğini bilemedi. Kem küm etti, söyledikleri anlaşılmadı elbette!

Bu kez başka türlü sordu çocuk:

“Sen öğretmen misin?”

“Hayır,” dedi yazar, ben hiçbir şeyim der gibi, kuru, renksiz bir ses tonuyla!

Çocuk, yazarın dizinin üstündeki defteri göstererek sordu:

“Ne yazıyorsun öyleyse?”

Uzun uzun düşündü yazar. Nice sonra, “Düşündüklerimi,” diyebildi, korkarak, bir suç işler gibi, belki de düşünmenin suç sayıldığı yılların içinde büyüdüğü için!

Çocuk peşini bırakmadı yazarın:

“Neden yazıyorsun düşündüklerini?”

İşte bunu beklemiyordu yazar! Ne diyebilirdi?

Bu kez gerçekten düşünmeye başladı!

Neden yazıyordu düşündüklerini?

Yine çocuk yetişti imdadına:

“Kaybolmasınlar diye mi?”

Sevinçten ne diyeceğini bilemedi yazar, gülüverdi, sarıldı çocuğa kendi çocukluğuna sarılır gibi. Bu kadar güzel anlatılamazdı yazmak, kendisi kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

“Evet evet,” dedi yazar, heyecanla, “düşündüklerim kaybolmasınlar diye yazıyorum.”

Gülmüştü çocuk: “Beni de yaz öyleyse. Yaz ki, kaybolmayayım! Ben babamı yazmamıştım, kayboldu!”

Birinci Bölüm

“Tû Hevala Min Î”

Yazar başını kaldırınca çocuğun karşısında dikildiğini görmüştü, gözleri yazarın gözlerinde. Sanki yoktan var olmuştu çocuk.

Çocuğun bakışlarında korkunun karanlığını gördü yazar. Karanlığın derinliğinde ise bir ışık, hayata elini uzatmış, ben varım, hep var olacağım diyen.

Yeni öğrenilmiş bir Türkçenin savrukluğuyla konuştu çocuk:

“Ne yazıyorsun sen?”

“Hikâye,” dedi yazar.

Çocuk bakmakla yetindi, anlamamış. Hikâyenin ne olduğunu bilmiyordu.

Yazar nasıl anlatacağını düşündü. Sonunda şöyle dedi:

“İnsanları yazıyorum, onların neler konuştuklarını, düşündüklerini, yaptıklarını.”

“İnsanların hepsini mi?”

“Hepsini!”

“Bizim köydekileri de?”

“Sizin köydekileri de.”

“Kürtçe biliyor musun sen?”

“Yok” dedi yazar, “bilmiyorum!”

Çocuğun ayıplayan bakışlarıyla karşılaştı yazar. Nasıl olur, der gibiydi çocuk, hem yazar hem de Kürtçe bilmiyor:

“Nasıl anlıyorsun öyleyse onların konuştuklarını?”

“Ne dediklerini anlayamam belki. Ama düşündüklerini anlayabilirim!”

“Anlayamazsın,” dedi çocuk, “ben de anlayamıyorum senin ne düşündüğünü!”

O zaman şöyle dedi yazar:

“Tû hevala min î.”¹

Çocuğun yüzündeki gülümseme büyüdü.

Korkmadan gözlerine baktı yazarın.

1 Sen benim arkadaşımısın.

Kuşkanadı

Küçücük bir okuldu. Oyuncak gibi.

Yere minderler atılmış. Benim oturduğum minder ötekilere göre büyük. Ya da çocukların oturduğu minderler, benim mindere göre küçük. Peki, kim o çocuklar? Oyuncak okulun birinci sınıf öğrencileri.

Yere oturuvermişiz. Ben “arkadaşlarım” diyorum onlara. İtiraz etmiyorlar.

Onlara öykü anlatıyorum. Dinliyorlar.

Karşımda oturan kömür gözlü kız usulca kalkıyor yerinden. Gelip yanımda oturan kırmızı saçlı çilli oğlanla benim arama so-

kuluyor, yer açıyor kendisine. Bir süre sonra yaslanıyor omzuma. Sonra bakıyorum elimi almış eline, başına götürüyor, kapkara saçlarının üstüne. Kural tanımaz bir kedi sevimliliğiyle saçlarını okşatıyor elime.

Anlattığım öykünün sonuna gelmişim. Uzun bir sessizlik oluyor. Zaman durmuş gibi. Tam o anda kara gözlü, kara saçlı Sibel ayağa kalkıyor, konuşurken bana değil, arkadaşlarına bakıyor:

“Habib Bektaş, babamın arkadaşı olur.”

Şaşırıyorum.

Küçük arkadaşlarım soruyor:

“Gerçekten Sibel’in babasının arkadaşı mısınız?”

Sibel, boynunu bükmüş, gözlerime bakıyor. “Böylesine zararsız bir yalandan ne çıkar ki?” der gibi bakıyor. Başımı eğiyorum.

Ders saati bitti ya, bahçeye çıkacak çocuklar. Sibel yanıma geliyor. Küçücük elini elimin üstüne koyuyor; ürkek, bir kuşkanadı, çırpınan. Gözlerime bakıyor sevgiyle. Gidecek artık. Tam kapıda duruveriyor, bana dönüyor, minicik eli havada, avcu açılıp kapanıyor, minicik bir el sallayış, sese dönüşmemiş bir veda, söğüt ağacından düşen bir yaprak.

Kapı kapanınca öğretmenini sokuluyor yanıma:

“Habib Bey” diyor, “bu kız çok yalan söylüyor. Sibel’in babası yok ki! O daha bebekmiş babası trafik kazasında öldüğünde.”

Yüreğim burkuluyor. Boğazımda bir acı. Nice sonra konuşabiliyorum:

“Hayır, yanılıyorsunuz, Sibel’in babası gerçekten arkadaşım-dı!”